

Η φονική αμαρτία της λύπης (Γέροντας Αιμιλιανός, Προηγούμενος Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας (+))

/ [Σοφίας λόγοι](#)

Η δεύτερη αμαρτία συνετελέσθη έξω από τον παράδεισο, όταν ο Κάιν εφόνευσε τον Άβελ (Γεν. 4,1). Ο Κάιν είχε προσφέρει θυσία που ο Θεός δεν την δέχθηκε όπως του Άβελ, διότι δεν ήταν εξ όλης καρδίας. Το είδε αυτό ο Κάιν και, όπως λέγει η Αγία Γραφή, «ελυπήθη».

Αυτή ήταν και η μεγάλη αμαρτία του, διότι η στενοχώρια, η κατήφεια, η μελαγχολία είναι από τις πικρότερες αμαρτίες· σημαίνει πως δεν καθιστούμε τον Θεόν υπεύθυνο για την ζωή μας, αλλά αναλαμβάνομε εμείς τα ηνία του μέλλοντός μας. Τότε ο Θεός πλησίασε τον Κάιν και τον ρώτησε: «»Ίνα τί περίλυπος εγένου, και ίνα τί συνέπεσε το πρόσωπόν σου; Ησύχασον!» Μέσα στον παράδεισο μόνον ησυχία και χαρά αρμόζει, το ίδιο και έξω, διότι παντού είναι δική μου επικράτεια. Ησύχασε λοιπόν, μη φοβάσαι τον Άβελ, ο οποίος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς εσένα. Εσύ θα τον εξουσιάζεις. Ησύχασε». Ο Θεός του έδωσε την δυνατότητα να ζήσει, αλλά ο Κάιν, μόλις ο Θεός απεχώρησε, φώναξε τον Άβελ να πάνε στην πεδιάδα. Και ενώ ακόμη ο Θεός φαινόταν, «εν τω είναι αυτούς εν τω πεδίω, ανέστη Κάιν επί τον αδελφόν αυτού και απέκτεινεν αυτόν». Αλλά ο Θεός, που δεν είχε ακόμη απομακρυνθή, του φωνάζει: «Κάιν, πού είναι ο Άβελ;». «Δεν γνωρίζω», απαντά. Τί φοβερό! Αμαρτάνομε όταν μας λείψει το πρόσωπο του Θεού, αμαρτάνομε και ενώπιόν του, την ώρα που μας λέγει: «Ησύχασε, εγώ αναλαμβάνω την ζωή σου. Εγώ σε συγχωρώ».

Αρχιμ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου, *Λόγοι εόρτιοι μυσταγωγικοί*, Ίνδικτος, Αθήναι 2014, σ.55.